

NAGYCSÜTÖRTÖK**C év**

1– 3 oldal

Olv.: Kiv 12,1-8.11-14 – 1Kor 11,23-26 – Jn 13,1-15

Az utolsó vacsora ünneplése

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Isten hozta a Testvéreket nagycsütörtök estéjén ide a templomba, amikor lélekben az utolsó vacsora termébe megyünk, ahova Jézus összegyűjtötte övéit. Összegyűjtötte azokat, akiket éveken keresztül tanított. Összegyűjtötte azokat, akik még ezekben az utolsó pillanatokban is értetlenkedtek, hiszen amikor eljött Jézus órája, akkor úgy gondolták, hogy az ő órájuk is eljött. Csak egészen más értelemben gondolták ők az órájukat, mint ahogy Jézus a jövőjükről gondolkodott.

Ezen az estén Jézus összegyűjti azokat, akik már eljutottak a hitre és azt akarja, hogy ebben a hitünkben megerősödjünk, keresztény elkötelezettségünkben elmélyüljünk!

***Kérjük Isten kegyelmét, hogy általunk jelen lehessen ebben a világban!
Ehhez kapunk segítséget, életadó Kenyeret
és példát, az alázatos Jézus példáját!***

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Az ember, ha jövőt akar építeni, akkor nagyon komolyan hagyatkozzon a hagyományaira, kultúrájára. Ha ezekről megfeledkezik, akkor elbizonytalanodik, alkalmatlanná válik a jövő építésére. Sajnos a világ, amelyben élünk, mindent megtett azért, hogy az életet gyökerestől kitépje a földből. A hagyományokat, a kulturális örökséget szinte meg akarja szüntetni. Az ok nyilvánvaló! E világi civilizációt, e világi kultúrát akar építeni.

Az Európai Unió értékrendjére hivatkoznak, amikor a magyarokat leckéztetik. Mondja már meg egyszer valaki, mi az Európai Unió értékrendje? Az Európai Unió mindent tönkre tett, mindent megtagadott, ami a múlt értéke. Kérdés, hogy azokra az úgynevezett értékekre - amit ő értékeknek mond - lehet-e építeni valamit?

Örülök annak, hogy ma többször is hallottam, hogy ***a harangok elmennek Rómába!*** Kedves emléke ez gyerekkoromnak. El is kezdtem fantáziálni: hogyan röpködnek el a harangok, aztán majd visszajönnek? Lehet ezen mosolyogni is, csak gondoljunk bele abba, milyen üzenete van ezeknek a népi igazságoknak. A harangok üzenetéről tudjuk, hogy mi a küldetésük. Róma a keresztény világ lelki központja. Tessék egyszer ezeket a kapcsolatokat is végiggondolni. Örülünk annak, hogy ezt ma hallhattuk rádióban, televízióban. *Valami reménysugár!*

Jézus ránk bízta egy új világ kezdetét!

A mai este a kezdetről szól, arról az új életéről, amit Jézus hozott el nekünk. Nem véletlenül hallottuk azokat a szentírási részeket, amelyeket ma az Egyház felolvastat. Ez Jézus utolsó találkozása egy asztaltársaságban apostolaival, amely a zsidó pászka vacsora keretében történt. Jézus új rítussal ajándékozott meg bennünket! A kezdetekről van szó, annak az új világnak kezdetéről, amelyet Jézus elhozott nekünk, amelynek sorsát apostolaira és ránk bízta.

***Az emberiség tud-e élni ezzel az isteni ajánlattal,
az külön-külön mindegyikünk döntése!***

Fölösleges azzal foglalkozni, hogy a világ milyen volt 2000 évvel ezelőtt, vagy 1000 évvel ezelőtt, vagy milyen lesz ezer év múlva. Mi ma élünk. A kérdés az, hogy amit Krisztus ránk bízott, jó kezekben van-e a mi kezünkben? Egyikünknek sem azzal kell foglalkozni, hogy a másik miképpen valósítja meg ezt a titkot. Mindegyikünknek önmagában kell ezzel a kérdéssel szembesülni.

A zsidó pászka az új kezdet szimbóluma

A zsidók arra emlékeztek, hogy Isten kimentette őket a szolgaságból és új lehetőséget adott nekik. Minden azon múlt, hogy ők ezzel az új lehetőséggel, a szabadsággal mire jutottak. A szabadság azt jelenti, hogy lehetőség a jóra. A szabadság azt is jelenti, hogy az ember tud rosszat is tenni. A baj az, amikor elhatalmasodik a rossz és visszaszorul a jó. A pászka azt az új lehetőséget adta a zsidóságnak, hogy a szabadságban kiteljesedhet az életük, ha elismerik az Istent, ragaszkodnak azokhoz az igazságokhoz, amiket Isten azért ajándékozott nekik, hogy ez a kibontakozás, ez az új életlehetőség a javukat szolgálja.

Jézus ezen az utolsó vacsorán két nagyon fontos üzenettel ajándékoz meg bennünket:

Az egyik az élet titka: az eucharisztia!

A másik az Újszövetség alaptörvénye: az alázat!

Az eucharisztia

A kenyér és bor titka a Szentírás szerint ***az élet záloga!*** Az élet Kenyeréről és az élet Itáláról van szó. Ugyanakkor ezen az estén - ahogy a régiek mondták: „memoria passionis” - Jézus szenvedésére emlékezünk.

Az élet lehetősége és a szenvedés összetartozik!

Nagyon fontos krisztusi gondolat!

Az embernek ezt be kell engedni a szívébe, ha élni akar!

Nem Jézus haláláról van szó, hanem a szenvedéséről. A szenvedés majd elvezet a halálba is bennünket. De amikor az ember már meghal, nem tud tenni semmit. Addig, amíg él, addig van az embernek lehetősége arra, hogy ezt az új életet élje. Éppen ezért ez az utolsó vacsora, az apostolokkal eltöltött vacsora Jézus ajándékát hangsúlyozza.

Ez az ajándék az új élet ajándéka, ami a szenvedésből támad!

Az a Jézus mondja, aki odaadja az életét!

Az a Jézus mondja, aki kiontja a véré!

Ez az élet feltétele!

Nem lehet ezek nélkül az áldozatok nélkül,
ezek nélkül a nagylelkű cselekedetek nélkül élni!

Nem tarthatunk össze egymással akkor,

ha egymásért nem vagyunk készek és képesek áldozatot hozni,

ha nem vagyunk készek és képesek

lemondani a saját elképzeléseinkről csak azért,

hogy a másikkal összetartozhassunk, hogy a másikkal alkalmazkodjunk,

a másikkal együtt megtaláljuk a közös életünkben felragyogó életet!

Ez Jézus egyik nagycsütörtöki üzenete.

Az alázat

A másik az Újszövetség új alaptörvénye: az alázat! Jézus azt mondja: „Amint Én tettem, ti is azt cselekedjétek!” A Szentírás a Lélekre hivatkozva a következőképpen értelmezi ezt a krisztusi cselekedetet: „Istennel való egyenlőségét nem tartotta olyan dolognak, amelyhez feltétlenül ragaszkodjon, hanem szolgálai alakot öltött és szolgált bennünket alázattal!” Ami azt jelenti, hogy **nincs hivatkozás!** Mire akarunk hivatkozni? Jézus az Istennel való egyenlőségét sem emlegette. Emlegethette volna, hivatkozhatott volna rá! És? Akkor megmarad azokban a magasságokban, olyan magasan, amilyen magasan fölöttünk van az Isten.

Jézus egy lett közülünk, emberré lett!

Embernek a másik emberrel való kapcsolatát az alázat határozza meg,
ami azt jelenti, hogy semmire nem hivatkozunk,
hanem az ember fölismeri és tudja azt, hogy a másik életét szolgálja!
Ez a szolgálat szabadít föl bennünket!
Ebben a szolgálatban ráérzünk arra, hogy egyformák vagyunk!

***Amikor lehajolunk, akkor a másikat fölemeljük!
Amikor lehajolunk, akkor valójában növekszünk!***

Szegény Péter - aki egy hierarchikus világban élt - abszolút nem értette, hogy Jézus, az Úr ilyet tesz? Jézus egy olyan cselekedetet vállal, ami megvetett volt, amit elítéltek, amit semmibe vettek. A rabszolgák dolga volt. Ez Péter számára érthetetlen volt. Péter tudta mit jelent, hogy megmossuk a lábadat? Dehogyan tudta! Aztán megértette.

Az ember rádöbben arra,
hogy csak azért tud felelősséget vállalni,
csak azt tudja ez által megmenteni, akit szolgál!
Ez által lesz az alázat az új világ alaptörvénye!
Ez Jézus második üzenete.

Mi ünnepelni akarunk, felelősséget érzünk ezért az új életért, amely a szenvedésből, az egymásért vállalt szenvedésből bontakozik ki. Az új élet egymás szolgálatát jelenti. Ha ezt elfogadjuk, akkor az emberiség a legnagyobb ajándékot kapja! Nincs más út! Vagy ez az út, vagy távolodunk egymástól és úgy éljük le rövidebb vagy hosszabb földi életünket, hogy még örömünk se lesz.

***Kérjük Isten kegyelmét, hogy nyitott és érző szívvel forduljunk Jézushoz
és a világ megújulásáért tevékenykedjünk!***

+ A M E N +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Legalább egymás irányába valósítsuk meg a krisztusi üzenetet. Az első keresztyének vonzereje ebben volt: „Nézzétek, hogy szeretik egymást!” Ne csak azokat akarjuk szeretni, akik ellenségeink, ugyan ki tudja, ki az ellenségünk? Ne csak azokat akarjuk szeretni, akik távol vannak tőlünk. Próbáljuk azt szeretni, aki mellettünk ül. Legalább a keresztyének tudják kijelenteni, megmutatni ebben a világban, hogy ők egymást szeretik. Akkor majd erre felfigyelnek! Ez a misszió! Ez által leszünk kovász a világban! Ez által leszünk kicsinyke fény a világban!